

τῶ Μήδων (α), ὡς περὶ καὶ ἡ πλησιόχωρος αὐτῆ σμικρὰ Νῆσος ἡ Ψυτταλία, κειμένη πρὸ τῆς Σαλαμίνας ἐν τῷ Πόρῳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατεναυμαχίθη ὁ Στόλος τῶ Ξέρξε, καὶ περὶ αὐτῆ ἐχύθη, καὶ ἐξαλείφθη τὸ πλεῖον μέρος αὐτῆ· περὶ τὴν Σαλαμίνα εἶναι καὶ δύο Νησῖα, ὧν τὸ μὲν μείζον, Ἀταλαύτη καλεῖται, ὁμωνύμως τῆ περὶ Εὐβοίαν, καὶ Λοκρῆς Νήσω, πλησίον τῆς ὁποίας εἶναι καὶ ὁ Φάραν Λιμῶν· εἰς εἷς ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο Νησῖα εἰδεικνυτο ὁ Τάφος τῆς Κίρκης· τελευταία εἶναι ἡ Μινώα Νῆσος σμικρὰ, κειμένη πρὸς τὰ πέρατα τοῦ Σαρωνικοῦ Κόλπου· ἐκλήθη ἀπὸ τῆ Μίνω τῆ βασιλέως τῆς Κρήτης, ὡς περὶ ἀπ' αὐτῆ καὶ αἱ Κυκλάδες νῆσοι, Μινωίδες, μετὰ τὴν Μινώας, καὶ τοῦ Εὐρε λιμένος, ἢ καὶ τῆς Σαλαμίνας, καὶ σμακρῶν τῆς Νισαίας, πρόκεινται Νησῖα πέντε, μικρὰ καὶ ἀκατοίκητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. ΙΓ'.

Περὶ τῆς Πελοποννήσου, ἢτοι τῆ Μωρέως,

Ι. **Δ**Ιδούσαντες ἐν ἐπιτόμῳ τὰς ῥηθείσας Ἐπαρχίας, εἰσερχόμεθα πρῶτον διὰ τῆ Ἰθμῆ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἡ ὁποία εἶναι Χερσονήσος, κύκλον ὑποπερματιζομένη ὑπὸ τῆς Θαλάσσης, πλὴν τῆ Ἰθμοῦ, διὰ τῆ ὁποίου συνεχίζεται μετὰ τὴν Στερεάν· ὅθεν λέγεται Χερσονήσος, καὶ ὄχι Νῆσος. Ἐλέγετο ποτὲ αὕτη Ἀκρόπολις ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία Ἑλλάς ἐδιαμερίσθη εἰς δύο συστήματα, εἰς τὸ ἐκτὸς τῆ Ἰθμῆ, (τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται μέχρι τῶν Ἐκβολῶν τῆ Πηνειῆς, καὶ τὸ εἶναι τὸ Θετταλικόν) καὶ εἰς τὸ εὐρύτερον. Τῆ Ἰθμῆ ταύτης τῆς Πελοποννήσου τὸ πλάτος εἶναι

(α) Περὶ τῆ 480. ἔτος ἐπὶ Χερσὶ ὅπου ὁ Θεμιστοκλῆς ἐναυάρχει τῶ στόλου τῶ Ἀθηναίων, ὅστις ἐσωίσατο ἀπὸ 380. πλοία, ὅτι δὲ τῶ Περσῶν ἀπὸ 1207.

ἢ μιλίων πεσάρων, ἢ πύργων, τὸ ὁποῖον λέγεται ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον Ἑξαμίλιον, ἐξ αἰτίας τοιαύτης: ὅταν δὲ βάρβαρος ἔρξης ἤγειρε τὸν πόλεμον καὶ τῶν Ἀθηναίων, φοβησύντες οἱ Πελοποννήσιοι, μήπως καὶ ἔμβη μέσα εἰς αὐτὴν, ἀπεφάσισαν κοινῶς νὰ ἐνώσων τὰς δύο θαλάσσας, καὶ τὸ Ἰόνιον Πέλαγος, καὶ τὸ Αἰγαῖον, μὲ Τεῖχος. ὅθεν καὶ εἰς τὸ ἔργον ἐλθόντες πολλοὶ ἀνδρῶποι, εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὸ ἐτελείωσαν, ἢτοι ἑξαμέρας, τὸ ὁποῖον Τεῖχος Ἑξαμίλιον ἐκάλεσαν. τοῦτο δὲ ἐγένε μετὰ τὴν σφαιρὴν τοῦ Λεωνίδα, τὴν εἰς τὰς Θερμοπύλας γενομένην. Μετὰ ταῦτα πάλιν ἀποδομήθη τὸ Τεῖχος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. δεύτερον, ἢ τρίτον ἀποδομήθη ὑπὸ τῆ Ἰεσιανῆς τῆ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, ὁμοίως τετάρτῳ φεραῖ ὑπὸ τοῦ Ἐμμανὴλ τῆ Βασιλέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆ ὁποῖου οἱ γιοὶ ἐδίωξαν τὴν Ἰταλίαν ἐκ τῆς Πελοποννήσου, ἐγένον ἡ διατείχισις τῆ Ἰθμῆ, ἔργον μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς φύλαξιν. τελευταῖον καὶ οἱ Βούρτζοι ἐν ἔτει 1463., ἐξωσαν τὸν Ἰθμὸν μὲ ἑῶν Τεῖχος, ἔχοντα Πύργους 136., καὶ Χανδάκια μεγάλα καὶ διπλά, τὸ ὁποῖον ἐτελείωσαν ἐν ἡμέραις δεκαπέντε, ἔχοντε καὶ τὰς Πελοποννησίους συμβουθεύς. ἀλλ' ὀλίγον ὑστερον πάλιν ἐκρημνίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων.

2. Ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκει ἑταῖος ὁ Ἰθμὸς τὸ ὀλιγώτερον, ἀπτεται ἐκ τοῦ ἑὸς μέρους τῆς Θαλάσσης, πλησίον τῶν Κερχρεῶν, καὶ ἐκ τῆ ἑτέρας, πλησίον τῆς Λεχαίας, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐκεῖ, ὅπου ἀράζων τὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς τὴν Κόρινθον διὰ τῆς Κελασαίας Κόλπου. Ἐταῖον τὸν τοῖχον τῆ Ἰθμῆ, κατεπολέμησεν ὁ β. Σουλτὰν Μουράτης, ἐν ἔτει 1446., τῆ 18. τῆς Δεκεμβρίου, μὲ 60. χιλιάδας ἀνδρῶπων, καὶ δι' ἐπιβελῆς ἀφέθη τὸ Τεῖχος ἡμέρα σαββάτῳ, τὸ ὁποῖον κρημνίσαντες, εἰσῆλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἐκυρίευσεν σχεδὸν ὅλην αὐτὴν, καὶ τότε ἔκοψαν Χεσιανὸς οἱ Τούρκοι 22. χιλιάδας, καὶ μεγάλῳ λεηλατήσιν

σιν ἔκαμον. οἱ δὲ Παλαιολόγοι ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Θεο-
μάς διὰ τῆς φυγῆς ἐλυτρώθησαν.

3. Ἐπεὶ τὸν Ἰθμὸν ἐβεβλήθησαν καὶ πολλοὶ τῶν πα-
λαιῶν νὰ κόψεν, καὶ ἀρχίζοντες, τινὰς αὐτῶν δὲν εἶρεθη
νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον. γνωρίζεται ὅμως ἕως πῶρα, ἐκεῖ
ὅπῃ ἀρχισαν τὸ Χανδάκι, ἀλλὰ τινὰς δὲν ἐφθάσαν ἕως
εἰς τὰς πετρώδεις, καὶ λιθώδεις τόπους. Πρῶτος πάντων ἐ-
βιάσθη νὰ τὸν κόψῃ Δημήτριος ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδό-
νων. εἶπε Ἰβλῖος ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων. ἔπειτα
Γάιος ὁ Καλιγόλας διὰ τῆς Ἀνθυπάτου Κλαυδίου. μετὰ
τῆτος ὁ Νέρων, ὁ ὁποῖος ἀρχίζοντας τὸ τοιοῦτον ἔργον,
ἔδωκε σημεῖον εἰς τὰς στρατιώτας διὰ σάλπιγγος, καὶ πρῶ-
τος αὐτὸς ὁ Νέρων λαβὼν Δίκελλαν ἔσκαψε καὶ εὐγαλε
τὴν σκαφθεῖσαν γῆν, ἔξω ἀπὸ τὸ Χανδάκι μετὰ τὸ κωῖσθαι,
καὶ τελευτᾶν ὁ Ἀττικὸς Ἡρώδης, ἀνδρῶπος ἰδιώτης. εἶ-
πεν ἡ Πυθία εἰς τὰς Κηνδῖες, ὅπῃ ἔσκαπτον Ἰθμὸν τι-
νὰ, ὅτι δυσκολώτατον εἶναι εἰς τὰς ἀνθρώπους, ν' ἀντίκειν-
ται εἰς τὰ Θεῖα ἔργα. καὶ ὅταν ἤρξαντο τὸ ἔργον οἱ περὶ
τὸν Νέρωνα, ἀεδόθη αἶμα ἐκ τῆς γῆς, ἠκέδησαν οἰμω-
γαὶ καὶ μυκηθμοὶ, καὶ εἰδῶλα πολλὰ ἐφάνηκαν κατὰ τὸν
Δίωνα, καὶ τὰ λοιπὰ εἴρηται περὶ τὸ σκάπτειν Ἰθμὸν,
καὶ κατ' ἀρχάς. ἔσκαψαν τὸ Ἰθμὸν, ὑποκάτω τῆς Κοριν-
θου, κατεσκόβασαν εἰς τῆτος τὰς καιροὺς Φρέσια, διὰ ξύ-
λων καὶ χωμάτων, καὶ Χανδάκια μεγάλα οἱ Βούστοι, ἐμ-
ποδίζοντες δι' αὐτῶν τὰς καταδρομὰς τῶν Τέρκων.

4. Αὕτη ἡ Χερσόνησος ἐκαλεῖτο πρότερον Αἰγιάλεια,
ὑπὸ τῆς Αἰγιάλέως τῆς Τίης τῆς Ἰνάχης, καὶ Μελίας τῆς Θυ-
γατρὸς τῆς Ὠλεανῆς. εἶπε ἐκλήθη Ἀπία, ὑπὸ Ἀπιδος τῆς
Παιδὸς τῆς Φορωνέως, καὶ Τηλοδίκης. ἔπειτα Ἄργος, ἀ-
πὸ Ἄργης τῆς Παρόπτης, ἢ τοι τῆς Πολυφθαλμῆς, τῆς Τίου
τῆς Διὸς καὶ τῆς Νιόβης τῆς Ἀδελφῆς τῆς Ἀπιδος. τελευ-
ταῖον Πελοπόννησος, ὑπὸ Πέλοπος τῆς Τίης τῆς Ταυτάλης,
τῆς Βασιλέως τῆς Φρυγίας, ὁ ὁποῖος Πέλοψ ἔσωντας καὶ

καὶ νικήσῃ μὲ τὸ τρέξιμον τῆς ἀμάξης, Οἰνόμαον τὸν Βασιλέα τῆς Ἡλίδος, ἔλαβε καὶ τὸ Βασίλειόν τε, καὶ τὴν θυγατέρα τε τῆς Ἰπποδάμειαν εἰς γυναῖκά τε. λέγεται ὅτι ὁ Οἰνόμαος ἦτον γιὸς τῆς Ἄρεος καὶ τῆς Ἀρπίνης τῆς θυγατρὸς τῆς Ἀσωπῆς, ἢ τῆς Εὐειθέως τῆς θυγατρὸς τῆς Δαναῶ. ὁ ὁποῖος εἶχε θυγατέρα τὴν Ἰπποδάμειαν, καὶ ἔλαβε χρησμὸν ἐκ τῆς Μαντείας, ὅτι ἔχει νὰ φονεύθῃ. διὰ τὸ τοῦ δού ἠθέλε νὰ δώσῃ εἰς ἄλλον τὴν θυγατέρα τε, καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὅπου νὰ τὸν νικήσῃ διὰ τῶν ἵππων. ἦσαν δὲ εἰς αὐτὸς οἱ Ὀροὶ τῆς τρεξίματος τῶν ἵππων, ὁ Κλάδεως ποταμὸς, ἢ Ἀφειρεία, ἢτοι ἀπέκει ὅπως ἀπέλυον. καὶ ὁ Ἰαμὸς τὸ τέρμα, ἢτοι ἐκεῖ ὅπου τελότατον ἐσέκοντο. καὶ μὲ τῆτον τὸν τρόπον ἐφόνευσεν ἐταῖος ὁ Οἰνόμαος μνηστῆρας τῶν θυγατέρων τε δεκατρεῖς, ἢ κατ' ἄλλας, δεκαπέντε. ἀλλὰ ὅταν ἦλθον ὁ Πέλοψ ἐπὶ τὸν ἀθλον μετὰ τῶν ἵππων (τὰς ὁποίας ἵππους καλεσμένους Ψίλλα καὶ Ἄρπια, ἔδωσαν εἰς αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν) καὶ ἰδῶσα αὐτὸν ἡ Ἰπποδάμεια, τὸν ἠγάπησεν. ὅθεν καὶ κατέπεισε τὸν Μυρτίλον, τὸν γιόν τῆς Ἑρμοῦ καὶ τῆς Φαιθέσης, ἢ τῆς Μυρτίης τῆς Ἀμαζόνος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἠνίοχος τῆς Οἰνομάας, νὰ μὴ ἐμβάλῃ τὸ ἐμβολον ἐπὶ τῆς ἀκραξονίης, ἢ καὶ αὐτὸ ἐμβάλῃ, νὰ τὸ κάμη κήρυον. διὰ τὸ ὁποῖον ἐσυμβέβη νὰ ἐκκυλισθῇ τῆς τροχῆς ὁ Οἰνόμαος, καὶ ν' ἀπεθανῇ, καὶ μετέπειτα ὁ Πέλοψ νὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα τῆς Ἰπποδάμειαν εἰς γυναῖκά τε.

5. Κοινῶς πῶρα αὕτη ἢ Χερσονήσος λέγεται Μωρέας ἴσως μὲ τὸ νὰ ἔχη πολλὰ Μωρέας, ἢτοι Συκαμίνους μαύρας. ὁμοιάζει κατὰ τὴν θέσιν τοῦ τόπου, μὲ τὰ Ἀκρωτήρια ὅπου ἔχει καὶ τοὺς Κόλπους, φύλλον Πλατάνου. γυρίζει μίλια 550., ἢ 600. τὸ μᾶκρος τε εἶναι μιλίων 157. καὶ ἄλλων πούτων τὸ πλάτος τε. οἱ εἰζαίρετοι Κόλποι αὐτοῦ εἶναι ἕξ. ὁ Κελασιαῖος, ὁ ὁποῖος ἀνομάσθη ἀπὸ τῆς πόλεως Κελασίας τῆς Φωκίδος. λέγεται ἀκόμη ἕτος καὶ Κορινθιακός, καὶ κοινῶς Κόλφος τῆς Ναυπάκτου.

πάπτε. ὁ Σαρωνικός, ὀνομασθεὶς πόσον αὐτὸς, ὅσον καὶ ὁ λιμὴν, ὁ δεικόμενος πρὸς τὸν Ἴσθμόν, ἀπὸ Σάρωνος τῆ Κωπηγῆ, ὁ ὁποῖος κωπηγῶντας ἐκεῖ ἔλαφον, ἐμάθη, καὶ ἡ ἔλαφος διακομίσθη, ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὸ Πέλαγος, αὐτὸς δὲ τῆ μαρία φερόμενος, ἐκρημνίσθη εἰς τὸ Πέλαγος, καὶ ἀπεπνίγη. τὸ δὲ σῶμα αὐτῆ δὲγῆκε κατὰ τὴν Φοιβέαν λίμνην, ἀπὸ τῆ ὁποῖα ὀνομάσθη καὶ αὐτὴ Σαρωνίς. ἔτος ὁ Κόλπος ἑνομίζετο Ἱερός τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν ᾧ φασὶ τὴν Σκύλλαν ὑπὸ Μίνωος ἐλκυσθῆναι, καὶ τὰ ἑξῆς. καλεῖται προσέτι καὶ Σαλαμίνιος, ἀπὸ τῆς Σαλαμίνας γῆς, καὶ κοινῶς Κόλπος τῆς Αἰγίνας. ὁ δὲ Σαρωνικός Πόρος, ὅπερ εἶναι εἰς αὐτὸν τὸν Κόλπον, λέγεται κοινῶς Πόρτο Πόρο. ὁ Ἀργολικός, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῆς Ἀργολίδος, τῆς Ἐπαρχίας, λέγεται κοινῶς Κόλπος τῆς Ναυπλίας. ὁ Λακωνικός, κοινῶς λεγόμενος Κόλπος Καλοκυθιάς. ὁ Μεσσηνιακός, κοινῶς Κόλπος τῆς Κορώνης, καὶ ὁ Κυπαρήσιος, κοινῶς Κόλπος τῆς Ἀρκαδίας.

6. Ποταμοὶ ὀνομαστοὶ τῆς Πελοποννήσου εἶναι ἑτέροι. ὁ Πηνειός, ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται εἰς τὴν Θάλασσαν, πλησίον τῆς Χελωνίτις Ἀκρωτηρίας, λέγεται γὰρ εἶναι αὐτὸς, τὸ Πρωτάμι τῆς Γασένης. ὁ Ἀλφειὸς τῆς Ἡλίδος, κληθεὶς παρὰ τῆς θεραπείης τῆς Ἀλφῆς, ἢ ἀπὸ τῆς Ἀλφειν, τὸν ὠφελεῖν. διότι τὸ ὕδωρ αὐτῆ εἶναι ὠφέλιμον, ἢ ἄλλως πως. ἔτος ἐκαλεῖτο πρότερον Στύμφηλος, καὶ Νύκτιμος. ἡ πηγὴ αὐτῆ εἶναι μεταξύ τῆς Τραχέως Ὀρέας, εἰς τῆ ὁποῖου τὴν ὑπώρειαν, ἦτον τὸ πάλαι ἡ Ὀρχομενός-πόλις, καὶ τῆς Ἀλκυονίδας λίμνης. εἰσέρχονται εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἷον ὁ Ἐλιασός, ὁ Γόρτυρος, ὁ Ἀχελῷος, ὁ Βέφαγος, ὁ Λάδων, ὁ Ἐρυμανθός, ὁ Ἀχέρων, καὶ ἄλλοι, καὶ τρέχων διὰ τῆς Ἀρκαδίας καὶ Ἡλίδος, ποτίζει τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ τὰς Πίσσας, καθεῖθεν ὑπὸ γῆν εἰσδύς κατὰ τὰς μύθους τῶν Ποιητῶν, ἐξέρχεται πάλιν εἰς τὴν Σικελίαν, ἐγγὺς τῶν Συρακουσῶν, καὶ τὰ ἑξῆς. λέγεται κοινῶς

καὶ τῶρα Ρ'εφιάς, καὶ ἡ πηγὴ τε εἶναι εἰς τὸν Πύργον, ἢ λίγον κατωτέρω τῆς Λυκερίας, ἢ καὶ ἐκεῖνη ὅπῃ εἶναι εἰς τὴν Δημινίτζαν. ὁ Παμισός, ὅστις καὶ Πάμισος λέγεται, καὶ κοινῶς Περνίτζα, καὶ Πιρνάτζα, εἰσερχόμενος εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν Κόλπον. ὁ Εὐρώτας, κληθεὶς ἀπὸ Εὐρώτα τῆς Γῆς τῆς Μύλητος, ὁ ὁποῖος ἐσάθη βασιλεὺς τῆς Λακωνικῆς Γῆς, καὶ τελέσας Χανδάκιον, ἐκατέβασε δι' αὐτῆς τὸ νερόν, ὅπῃ ἐλίμναζον εἰς τὸ Πεδίον, καὶ τὸ ἔφερον εἰς τὴν θάλασσαν, λέγεται κοινῶς τῶρα Ἴρις. πρὸ τοῦ Εὐρώτα, ἐκαλεῖτο Ἴμερος καὶ Μαραθῶν. Ἰναχος, ὀνομασθεὶς ἀπὸ Ἰνάχου τῆς πρώτης Βασιλείας τῶν Ἀργείων, ὡσαύτ' ὅπῃ πρότερον ἐκαλεῖτο Καρμαῖωρ, εἶτα Ἀλιάκμων, αὐτὸς ποτίζει τὴν Ἀργείαν, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν Ἀργολικὸν Κόλπον. λέγουσι τινὲς γὰρ εἶναι τὸ ποτάμι τῆς Ἀργους, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι χεῖμαρρος, καὶ ὄχι ποτάμι· ὅθεν κρείττον φαίνεται γὰρ εἶναι ὁ Μασός· εἰς τὴν Ἀργείαν εἶναι καὶ ἄλλος ποταμὸς Ἐρασινός, καλούμενος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὅπῃ εἰσερχόμενος ἐκ τῆς Ἐρασινῆς λίμνης, ἀγαγεῖ δι' ὑπογείων σωλήνων εἰς τὰς Μύλας τῆς Ἀργους. τὰς δὲ ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας, ἐν τῷ περὶ αὐτῆς τόπῳ θέλομεν ἐκθέσει.

7. Ὅρη ὀνομασθὰ τῆς Πελοποννήσου εἶναι ὁ Στυμφαλός, τὸ ὁποῖον κατὰ τινὰς καὶ Κυλλήνη λέγεται, δεισιόμενον μεταξὺ τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Ἀχαΐας, ὀνομάζεται κοινῶς Ζήεια. πλησίον ἐτέτε τῶ ὄρει εἶναι καὶ ἡ Στυμφαλὶς λίμνη τῆς Ἀρκαδίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἐδουήθη γὰρ διώξῃ τὰς Στυμφαλίδας Ὀρνιθας, τὰς ὁποίας καὶ Σιδηροπτέρους καὶ Πλωΐδας ἐκάλεν, ἀνίσως καὶ δὲν ἤθελε τὰς φοβῆσθαι μὲ τὸ χαλκῆν ὄργανον, ὅπου ἔκαμε, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει ἦχον, καλεῖται Κράταλον. λέγουσιν, ὅτι αὐταὶ ἦσαν θυγατέρες τινὸς Στυμφάλου Ἡρώου, καὶ Μητροῦς, λεγομένης Ὀρνιθος, τὰς ὁποίας ἐφόβησεν ὁ Ἡρακλῆς, ὡσαύτ' ὅπῃ δὲν τὸν ἐδέχθησαν. ἡ Στυμφαλὶς λίμνη λέγεται καὶ Ἐρασινή, ἡ ὁποία ποτὲ ἐξηρανώθη.

θη, ἔσονται καὶ τὸ ὕδωρ αὐτῆς νὰ ἐβυθίσθῃ διὰ τινῶν βάθρων
 θυπέτων σωλήνων. λέγεται κοινῶς αὕτη ἡ λίμνη Ζαρκασ-
 κᾶς, ἀπὸ τῆς ὁποίας τρέχει ὁ Ἐρασινὸς ποταμὸς. ἔτι πα-
 λὺ σμακρὰ ταύτης εἶναι καὶ ἄλλη λίμνη μεγαλιτέρα, τοῦ
 Φονιά κοινῶς λεγομένη. ἀπ' αὐτῆς τῆς Στυμφαλίδος λί-
 μνης ἔφερε διὰ τῆς ὑδραγωγίας (τὴν ὁποίαν ἀπετέλεσεν
 Ἄδελανδὸς ὁ Αὐτοκράτωρ) τὸ ὕδωρ εἰς τὴν Κορινθον. ταύ-
 τος τῆς ὑδραγωγίας φαίνονται ἕως τῆς σήμερον λείψανα
 τινά. Φολωὴ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ὑψηλὸν καὶ ὑλῶδες, ὄ-
 ρον καὶ κατάσκιον. Ταύγετον ὄρος τῆς Λακωνικῆς, ἔσμακ-
 ρὰ τῆς θαλάσσης ἐγειρόμενον, καὶ μέλει πῶν Ἰπρωριῶν
 πῶν Ἀρκαδικῶν ὄρων ἐκτεινόμενον, ἀπὸ τῆς Ἀκρωρείας
 αὐτῆ φαίνεται ἅπασα ἡ Πελοπόννησος. δέσκεται ἀπὸ
 θρον τῆς Σπάρτης, καὶ πῶν Ἀμυκλῶν, ὑπὸ πῶν ὁποίων καὶ
 Ἀμυκλαῖον καλεῖται. ἐκλήθη Ταύγετον ὄρος Ταυγέτης τῆς
 Νύμφης, ἣν ὁ Ζεὺς βιασάμενος ἔφθειρε, καὶ τὰ ἐξῆς, ἢ ἀ-
 πὸ Ταυγέτης τῆς Μήτρος τῆς Εὐρώτα. λέγεται ἀρσενικῶς καὶ
 θηλυκῶς, καὶ ἑδαιτέρως. ὁ Φυσικὸς Ἀναξίμανδρος προείδεν
 πῶν σεισμῶν, ὅπως ἔμελλε νὰ γένη, ἐφ' ἡρακίνης τῆς Λα-
 κεδαιμονίας νὰ εὐγενῆ ἐκ τῆς πόλεως. διότι εἰς ἐκεῖνον πῶν
 σεισμῶν, ὅπως προείπεν, ἐκρημνίσθη ὅλη ἡ Λακεδαίμων
 πόλις, καὶ ἀπεσπάρθη καὶ μέρος τῆς Κορυφῆς τῆς ὄρος Ταυ-
 γέτα. πρότερον ἐκαλεῖτο τοῦτο τὸ ὄρος κοινῶς Πενταδά-
 κτυλον, πόρα λέγεται τὸ ὄρος τῆς Ἁγίας Ἡλιᾶ. τὸ Κρό-
 νιον τὸ ὁποῖον εἶναι τῆς Τζακωνίας τὸ Βενί, καὶ καλεῖται κοι-
 νῶς Μαλεβὸ. Ζάρηξ, κοινῶς Ζαρακᾶς. ἡ Μίνθη, καὶ ἄλλα.

8. Εἰς αὐτῶν τῶν Πελοπόννησον ἐκατοίκησαν ἐκεῖνα τὰ
 ἐθνῆα πολυθρήλητα Ἐθνη ἀπ' ἀρχῆς, οἱ Κορινθιοὶ πλη-
 σίον τῆς Ἰθάκῆς, τῶν ὁποίων συμοεῖται ἐσάθησαν οἱ Σικυῶ-
 νιοι, μετὰ τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα δηλῶνται καὶ οἱ Ἀχαιοί, οἱ
 Ἡλείοι, οἱ Ἀρκαδιοὶ, οἱ Πύλιοι, οἱ Μεσσηνιοὶ, οἱ Λα-
 κεδαιμόνιοι, οἱ Λάκωνες, οἱ Ἀργεῖοι, καὶ οἱ Μυκήνιοι, οἱ
 ὁποῖοι ὅλοι Παραθαλάσσιοι εἶναι, πλὴν τῶν Ἀρκαδῶν,

ὡσαύτως

ὅσων ὅπῃ αὐτοὶ κατοικῆσι τὸ Μεσόγειον. διὰ τῆτα καὶ ὁ Ὀμήρος βεβαίῳ αὐτῆς, ὅταν ἤθελον νὰ πηγύουσι κατὰ τῆς Τρωάδος, νὰ ἔλαβον Νῆας ἀπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡσανὺ ὅπῃ ἐδικὰς πῶν δὸν εἶχασιν. ἐκ τῆτων ἐγενήθησαν Ἡρώεις πλείημοι, ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Μενέλαος, καὶ ἄλλοι τόσοι καὶ τόσοι, καὶ ἔλαμψαν οἱ Πελοποννήσιοι ποτὲ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ὅσον μὲν τὰ ἔργα τῶν πολέμων, ὅσον καὶ μὲν τὰς ἀσκὰς τῶν Γραμμάτων, ἔσειλαν καὶ διαφόρας Ἀποικίας, ἀλλὰ μετὰ τὴν Αὐτοκρατείαν τῶν Ῥωμαίων, ἄρχισαν νὰ κλίνωσιν εἰς τὸ χεῖρον, τέτοιας λογιῆς, ὅπῃ εἰς τὴν Αὐτοκρατείαν τῶν Τέρκων, καὶ ὀλοτελῶς ἐσβήθη ἐκεῖνο τὸ φῶς τῆς Κόσμου μὲν αἰθίορον νύκτα τῆς σκότης, καὶ ἐνίκησεν ἡ Λύσσα τῆς βαρβάρου Κυνοῦ τὰς δυνάμεις τῆς ἰχυρωτάτης Λέοντος.

9. Ἐπαρχίαι τῆς Πελοποννήσου μετροῦνται αὗται, ἡ Κορινθία, ἡ Σικυονία, ἡ Ἀχαΐα, ἡ Ἠλις, ἡ Ἠλεία, ἡ Ἀρκαδία, ἡ Μεσσηνία, ἡ Λακωνική, ἡ Ἀργεΐα, καὶ εἴτις ἄλλη ἔπαρὰ ταύτας, περὶ τῶν ὁποίων ἰδίως καὶ ξεχωριστὰ θέλομεν εἰπεῖν τὰ ἀρχαῖα ἐκάστης, καὶ εἴτις ἀξιὸν ἀκοῆς διηγέμενοι, ἀρχόμενοι ἐκ τῆς Ἰθμῆς.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Δ'.

Περὶ τῆς Ἰθμῆς, καὶ τῆς Κορινθίας.

1. Μεταξὺ τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Ἐξαμιλίας, εἰς αὐτὸν τὸν Ἰθμὸν τῆς Κορινθιακῆς Ἐπαρχίας, εἶναι ἡ Χώρα τῆς Σίννιδος, ὁ ὁποῖος Σίννις ἦτον ληστῆς φοβερώτατος, λεγόμενος καὶ Προκρέσης, καὶ ἐκράτει ἐτῶτον τὸν τόπον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ὁ τόπος. Οὗτος ὁ Ληστῆς καὶ κακοποιὸς Σίννις εἶχε συνηθίαν ἐκείνης τῆς ἀνθρώπων, ὅπῃ ἐπίσταν, νὰ τῶς φονδέῃ μὲν τῶτον τὸν τρόπον. πλησίον τῆς Αἰγιάλης ἦσαν Πίταις, ἠτοι Κικυναεῖαι, τῶν ὁποίων τῆς κλώνης κλίνοντες μὲν βίαν πρὸς τὴν Γῆν, ἔδενον εἰς

αὐτὰς ἐκείνας, ὅπῃ εἶχε νὰ φονδύη, εἶτα ἀφίνωντάς τούς, ἐγείροντο μὲ τὴν φυσικὴν κίνησιν οἱ κλώροι αὐῶ, καὶ ἔτιως ἐλεεινότητᾳ ἐφονδύοντο ὑπ' αὐτῶ, ὅσοι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ τὸν νικήσῃν, καὶ ὑπὸ αὐταῖς τὰς Πίτεις ὅπῃ ἐμεταχειρίζετο, ὠνομάσθη καὶ Πιτυοκάμπτης. ὕπερον δὲ νικηθεὶς αὐτὸς ὁ Σίννης ὑπὸ τῆς Θεσέως, ἐφονδύθη ὑπ' αὐτῆ μὲ τὸν ἴδιον θάνατον, καὶ ἐτάφη ἐκεῖ.

2. Εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀρχήθην δὲν ἦτον ἄλλη πόλις, παρὰ ἢ Κρομμύων, τῆς ὁποίας ὁ τόπος ἐλέγετο Κρομμυονία. εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἀετράφη ὁ Πιτυοκάμπτης τῆς Θεσέως, καὶ εἰς αὐτὴν ὁ Θεσδὴς ἐφονδύθη καὶ τὴν Σιῶν, ἢ τὴν τὴν Ἀχαιοχόρον, τὴν ὁποίαν Φαιακὸν ὠνόμαζον. πῶρᾳ ὀνομαστὴς τόπος τῆς Ἰσθμῆς εἶναι αἱ Μιγγίαι, κοινῶς λεγόμεναι Μίγες. μετὰ τὴν Κρομμύονα πόλιν, ἦτον τὸ Τεῖχος, τὸ ὑπὸ τῆς Πελοποννησίων κατασκευασθῆναι, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. πλησίον τῆς Ἑξαμυλίου, ἀναμεταξὺ τῆς Κρομμύονος, καὶ τῆς Κεγχρεῶν, κατὰ τὸν Ἀἰγιαλὸν τῆς Σαρωνικῆς Κόλπης, ἦτον ἢ Σχοινυτία πόλις, καὶ ὁ Σχοινυτικὸς λιμὴν, ὅπῃ οἱ Κορίνθιοι ἐσωμῆθίζον καὶ ἔλκυν' τὰς Νῆας, μὲ μηχανικὰς τέχνας, διὰ τῆς σκοπῆτων τῆς Ἰσθμῆς.

3. Πλησίον ἐτέτε, ἦτον τὸ Θεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖντο οἱ Ἀγῶνες τῆς Ἰσθμίας, καὶ τὸ Στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔτρεχον, ἐκ λευκοτάτου μαρμάρου κατασκευασθῆναι. Τούτως τῆς Ἰσθμίας Ἀγῶνας διέταξεν ὁ Θεσδὴς, ἢ κατὰ ζῆλον καὶ μίμησιν τῆς Ἡρακλέως, ὅτι καθὼς δι' ἐκεῖνον τὸν Ἡρακλέα, ἐτελεῖντο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τῆς Διός, ἔτιω διὰ τὴν Θεσεία, νὰ τελεῖνται τὰ Ἰσθμια εἰς τιμὴν τῆς Ποσειδῶνος. ἢ ὅτι διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν ἐν ἅδᾳ ψυχὴν τῆς συγγενῆς αὐτῆς Σίννιδος, ἔθεσε τῆς Ἰσθμίουσ Ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι μὲ ὅλον ὅπῃ καὶ ᾠρότερον ἐτελεῖντο, ἀλλ' ἐγίνοντο εἰς τιμὴν τῆς Μελικέρτης. ὅθεν καὶ τὴν νύκτα ἐτελεῖντο, ἔχοντες μᾶλλον τελετῆς τάξιν, παρὰ θεῆας καὶ πανηγυρισμῶ. τῆς ὁποίων ἢ αἰτία ἐσάθη τριαύτη: ὁ Ἀθάμας γεννήσας

με τὴν Ἰνώ δύο παῖδας, τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτιν,
 καὶ πεσὼν εἰς μινίαν, ἐφόνόησε τὸν Λέαρχον, εἶτα καὶ τὴν
 Ἰνώ ἐθέλησε νὰ φονδέσῃ, αὐτὴ δὲ ἀρπάσασα τὸν Μελι-
 κέρτιν, καὶ μακρῆσα, ἔφυγε διὰ τῆς Γεραεΐας τὰ Μεγαρι-
 κὰ ὄρη, καὶ εἶσα ἔπι τῆς καλυμμένης πέτρας Μολυρίδος,
 ἐπήδησε μετὰ τὸ Βρέφος εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κατὰ τὸν
 τὸν τρόπον (καθὼς μυθολογοῦσιν) ἀπεθεώθησαν, τὸ δὲ
 τὰ Μελικέρτε σώμα ἐγένετο ὑπότινος Δελφίνου περὶ τὴν
 Σχοινεντίαν πόλιν, τὸ ὁποῖον ἐρόντες Ἀμφίμαχος καὶ
 Δικρακίνοσ, τὸ ἔφερον εἰς τὴν Κόρινθον, ὃ δὲ ἀδελφὸσ τῆ
 Ἀθάμαντοσ ὁ Σίσυφοσ ἐβασίλευε τότε τῆ Κορινθίων, ὃ
 ὁποῖοσ ἐπρόσβαξε ν' ἀποτελέσῃν εἰσ τιμὴν αὐτοῦ, τὸ κατ' ἔ-
 τοσ, εὐορτίω κατὰ τὴν προσαγίω τῶν Νηειῶν. ὅθεν καὶ
 Θεὸσ αὐτὰσ προσηγόρευσα, τὴν μετὰ Ἰνώ, ἀπὸ τῆ ἀφροῦ
 τῆσ θαλάσσησ, Λακοθέα, τὸν δὲ Μελικέρτιν, Παλαίμο-
 να. ἐγίνοντο οὗτοι οἱ Ἰσθμικοὶ Ἀγῶνεσ εἰσ κάθε τετ-
 τον ἔτοσ, καὶ εἰσ αὐτὰσ οἱ Νικηταὶ πρῶτον ἐσεφανέοντο μετὰ
 Σέλινον, εἶτα μετὰ Πίτυν. δευτέρω ἔπαυσαν ἔπειτα οἱ Ἀγῶ-
 νεσ, ἔτε ὅταν Λάμοσ ὁ Μέμοσ κατέσκαψε καὶ ἐχάλασε
 τὴν Κόρινθον. ἀλλ' ὅσον καιρὸν ἡ Κόρινθοσ ἦτον ἔρημοσ,
 ἐδόθη εἰσ τὰσ Σικυονίουσ νὰ τελοῦσι τὰ Ἰσθμια. καὶ ὅταν
 πάλιν ἀνωκοδόμησεν αὐτὴν Ἰέλιοσ ὁ Καῖσαρ, ἐπῆραν πάλ-
 λιν οἱ Κορινθιοὶ τὴν προτέραν τιμὴν τῶν Ἰσθμιακῶν Ἀ-
 γῶνων. ἐδῶ ἀκόμη ἦτον καὶ τὸ ἄδυτον, εἰσ τὸ ὁποῖον ἐδίδετο
 κατάβασισ εἰσ τὸ ὑπόγειον Σπήλαιον, ὅπε ἐκρύφθη ὁ Πα-
 λαίμων, τὸν ὁποῖον ἔφερον καὶ Θεὸν τῶν λιμένων καλεῖσιν
 οἱ Ποιηταὶ. αἰίσωσ καὶ τινὰσ ἢ τῶν Κορινθίων, ἢ τῶν ξέ-
 των ἤθελε ψάδοσρκίση ἐδῶ, δευτέρω ἦτον τρόποσ εἰδὲσ νὰ φύ-
 γῃ τὴν ποινὴν τῆσ ψάδοσρκίασ. εἰσ αὐτὸν τὸν Ἰσθμὸν ἔ-
 τισεν ὁ Θεὸσ, ἢ οἱ Ἴωνεσ σήλω, διὰ τῆσ ὁποίασ ἐχω-
 ρίζετο ἡ Ἀττικὴ, ὅπε τότε ἐκαλεῖτο Ἰωνία, ἀπὸ τῆσ Πε-
 λοποννήσῃ καὶ εἰσ τὸ ἐν μέρος ταύτησ τῆσ σήλησ, τὸ κατὰ
 τὴν Ἀττικὴν γένον, ἦτον γεαμμισίον: „Τάδε ἔχῃ Πελο-
 πόν-

πόννησος, ἀλλ' Ἰωνία". εἰς δὲ τὸ ἕτερον, τὸ κατὰ τὴν Κόρινθον: Τὰδε εἰσὶν ἢ Πελοπόννησος, ἢ Ἰωνία".

4. Οἱ Ἕλληες κατ' ἀρχὰς ἐδιαιρέοντο εἰς Ἰωνας, καὶ Αἰολεῖς, καὶ οἱ μετ' Ἰωνες ἦσαν ἐν τῇ Ἀττικῇ Χώρα, οἱ ὅποιοι ὑπερον ἐκλήθησαν Ἀττικοί, καὶ ἡ αὐτῶν διάλεκτος μετεβλήθη εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἔπειτα οἱ Ἰωνες ἐπεκράτησαν καὶ ἐκατοίκησαν καὶ τὴν παραλίαν τῆς Ἐλλάδος Ἀσίας. οἱ δὲ Αἰολεῖς ἦσαν ἐκεῖνοι, ὅπῃ δὲοῖσκοντο ἔξω τῆς Ἰσθμοῦ, ἅπαντες οἱ οἰκῆντες μέχρι τῶν Ἐκβολῶν τῆς Πηνειῆς ποταμοῦ, ἢ τῆς Σαλαμβριᾶς, πλεον τῶν Ἀθηναίων, καὶ Μεγαραίων, καὶ τῶν Δωριαίων, τῶν περὶ τὸν Περνασσόν, οἱ τινες ἐλάληεν τὴν Δωρικὴν Διάλεκτον. διότι τὸν παλαιὸν καιρὸν ἅπασα ἡ Ἑλλάς εἰς δύο συστήματα ἐδιαιρέετο, εἰς τὸ ἐντὸς τῆς Ἰσθμοῦ σύστημα, καὶ εἰς τὸ ἐκτὸς τῆς Ἰσθμοῦ, ἐκτεινόμενον μέχρι τῶν Ἐκβολῶν τῆς Πηνειῆς, τὸ ὁποῖον καὶ Θεσσαλικὸν ἐκαλεῖτο, καὶ αὐτὸ ἦτον τὸ πλέον ἐνδοξον καὶ περιφανές. ὅθεν καὶ ἡ Πελοπόννησος Ἀκρόπολις ἐκαλεῖτο ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, ὡς εἴρηται, διὰ τὴν φυσικὴν ὀχυρότητα, διὰ τὴν τὰς Κόλπους, καὶ δι' ἄλλα πολλά.

5. Περὶ τὰ Ἰσθμια ἦσαν Ναοὶ διαφόρων Θεῶν, οἷον τῆς Ἥλιος, τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς Ἰσίδος, καὶ ἄλλων. πρὸς τὸν Σαρωνικὸν Κόλπον εἶναι αἱ Κεγχρεαὶ, λιμὴν, καὶ Ναύσταθμος ποτὲ τῶν Κορινθίων, ὁμοίως καὶ Κώμη. εἰς αὐτὸν τὸν λιμένα ἤρχοντο διὰ τῆς Σαρωνικῆς Κόλπου τὰ ἐκ τῆς Ἀσίας Καράβια, αὐτὴ εἰσεῖσε καὶ ὁ Μακάριος Παῦλος τὴν κώμην τῆς κεφαλῆς τῆς. λέγεται πῶρα ἔτος ὁ λιμὴν Κεγχρεαῖς. ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς Κεγχρεῖς τῆς Τίης τῆς Περσείδωνος, καὶ τῆς Σαλαμῖνος, ὁ ὁποῖος ἐφόρεισε Δράκοντα τὸν Βασιλέα τῆς Σαλαμῖνος, καὶ ἀπ' αὐτῆς τὴν ὠνομασίαν αὐτῆς. ἀντικρὺ τῆς Κεγχρεῶν πρὸς τὸν Κερασαῖον Κόλπον ἦτον τὸ ἄλλο Ἐπίγειον τῶν Κορινθίων, Λεχαῖον λεγόμενον, ὁμοίως καὶ ὁ λιμὴν, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχοντο τὰ ἐκ τῆς Σικελίας, καὶ Ἰταλίας Καράβια. Οὗτοι οἱ λιμένες ἦσαν

ἦσαν ἠνωμένοι μετὰ τὴν πόλιν Κόρινθον μετὰ δύο τοίχους, ὡσαύτῃ μετὰ δύο βραχίονας ἐκλήθησαν ἕτον οἱ λιμένες, τὸ Λεχαῖον δηλαδὴ καὶ αἱ Κεγχραιαὶ, ἀπὸ τῆς δύο γῆς τὸν Λέχην, καὶ τὸν Κεγχραῖαν τῆς Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πειρήνης τῆς Θυγατρὸς τῆς Ἀχελώως, ἢ τῆς Οἰβάλης. ἀπαντικρὺ τῶν Κεγχραῶν, εἶναι τὸ Λουτρὸν τῆς Ἐλκύης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἐκ πέτρας ἱερὸν πολὺ καὶ ἄλμυρον, χλιαρὸν, καὶ τρέχει εἰς τὴν θάλασσαν. εἶτα εἶναι ὁ Ὀρνειὸς ποταμὸς, εἰσέρχόμενος εἰς τὸν Κερασαῖον Κόλπον, αὐτὸς εἶναι τὸ ρεῦμα εἰς τὴν Βόχα, ὃ ὁποῖος διέρχεται ὑπὸ τὸ Γεφύρι τῆς Βέλου.

6. Καὶ ἔτσι οἱ ῥηθύντες τόποι ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐφορίαν τῆς Ποσειδῶνος. ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἥλιος ἐφιλονείκουν ἀνάμεσον τῆς περὶ τῆς δεσποτείας καὶ κυριότητος τῆς Κορινθιακῆς Γῆς, ἐδιάλεξαν καὶ οἱ δύο αἰρετὸν Κερατὴν διὰ τὰ τῆς ἐξοχαρίστη, τὸν Βελάρεω, ἦτοι τὸν Ἐκατόγχερα Θεὸν, ὃ ὁποῖος ἀπεφάσισεν, ὅτι ὁ Ἰσθμὸς καὶ ὅσα εἶναι ὑπὸ αὐτὸν, καὶ εἶναι τῆς Ποσειδῶνος, τὴν δὲ πόλιν καὶ ὅσα εἶναι ἐπάνω ὑπὸ αὐτὴν, καὶ δοθῆναι τῆς Ἥλιος. ὅθεν καὶ Νεὸς λίαν ὑψηλὸς τῆς Ποσειδῶνος ἀκοδομήθη εἰς τὸν Ἰσθμὸν.

7. Κόρινθος, εἰρίζεται ἐνδὸν τῆς Ἰσθμῆς, κτισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθλήτης, ἐκαλεῖτο πρότερον Ἐφύρα, ὑπὸ Ἐφύρας τῆς Θυγατρὸς τῆς Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν (λέγουσι) καὶ φωτοεκατοίκισεν ἐδῶ. καὶ πόλις Ἥλιος, μετὰ τὸ καὶ εἶναι ἕρηά· καὶ Πάγος, ἦτοι ὑψηλή. ὁ Ἥλιος ὅταν ἐμοίρασε τὸ βασίλειόν τε εἰς τῆς γῆς τε, τὸν Αἰήτιον καὶ Ἀλωέα, εἰς μετὰ τὸν Ἀλωέα τὴν Ἀρκαδίαν, εἰς δὲ τὸν Αἰήτιον τὴν Κόρινθον, ὃ ὁποῖος μὲν ἀναστραφθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Κορίνθου, ἐπῆγεν εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ ἐνεχείρισεν καὶ φυλάττει τὴν ἀρχὴν τῆς Κορίνθου εἰς τὸν Βανὸν τὸν γῆος τῆς Ἑρμῆς, ἕως ὅπου ἢ αὐτὸς, ἢ κατεῖς ἐξ αὐτῆς καὶ ἔλθῃ εἰς τὴν Κόρινθον. τῆς Κορίνθου ἢ Ἀκρόπολις ἦτον ὀνομασθεῖσα.

μασῆ, Ἀκροκόρινθος λεγομένη, καὶ Ἐπώπη. διότι ἀπ' αὐτῆς ὡς ἀπὸ τόπου ὑψηλοῦ ὁ Σίσυφος ἐπώπτεσσα κατὰ τίναν τρόπον ὑπὸ τῷ Διὸς ἠρπάγη ἢ Αἴγινα. ἀπέχει ἢ Ἀκροκόρινθος ἀφ' ἑκατέρου Αἰγιαλοῦ ἐξήκοντα σταδία. ὑπὸ τῇ κορυφῇ τῷ Ἀκροκορίνθου ὄρους εἶναι ἢ Πειρήνη πηγή, ἢ ὁποῖα ἐκρυσιν τῷ ὕδατος δυνῆχει, ἀλλὰ πάντοτε μετ' ὕδατος εἶναι διαυγῆς, καὶ ποτίμα, καὶ εἰς αὐτὴν λέγουσι νὰ ἐπιση. ὕδαρ ὁ Πήγασος, Ἴππος περωτός, καὶ νὰ ἐπιτάθῃ ὑπὸ τῷ Βελλεροφόντι. ὑπὸ τῇ Πειρήνῃ ἦτον τὸ Σισύφιον ἱερόν, ἢ Βασίλειον ἐκ λευκῆ λίθου κατεσκευασμένον. Μητρόπολις ἐστάθη τὸ πάλαι ἢ Κόρινθος τῆς Ἀχαΐας, πύλη τῆς Πελοποννήσου, ἀφ' ἧς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πόλις πλασιώτατη. ὅθεν καὶ ὁ Ὅμηρος Ἀφνειὸν, ἦτοι πλεσίαν καλεῖ αὐτὴν ὁ Θεκυδίδης Ἐμπόριον πῆς Ἑλλάδος, μετὰ νὰ ἐγίνοντο ἐκεῖ ἐξ ἀμοιβῶν τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας, καὶ Ἰταλίας φορτίων. εἶχε ἢ Κόρινθος τὰ δαυτεῖα εἰς τὴν δεσποτείαν τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Σπάρτην. οἱ Κορίνθιοι ὑπῆγαν μετὰ σόλον, ἦτοι μετὰ ἀρμάταν κατὰ τῶν Κερκυραίων, καὶ Ἀθηναίων. ὅταν Διονύσιος ὁ Τυρρηνος τῆς Σικελίας ἐδιώχθη ἀπὸ τὸ βασιλείοντα, ἐδῶ ἐξωρίσθη, καὶ χάριν κέρδους ἐδίδασκε γράμματα τὰς Κορινθίαις παῖδας. ἐστάθη διάσημος ἢ Κόρινθος ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰς Πόρνας, ὅπως εἶχε, καὶ τὸς τὴν ἀφορίαν Ἐταιρίδων εὐγαλεῖν, ὡς ἐπεκράτησε καὶ παροιμία λέγουσα: „ Οὐ πάντος ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλεῖς”. διότι εἰς τὴν Κόρινθον ἦτον ἱερόν τῆς Ἀφροδίτης πλασιώτατον, τὸ ὁποῖον εἶχε πλεῖς ἢ χιλίας ἱεροθέλας Ἐταίρας· αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀφιερωμέναι εἰς τὴν Θεῶν Ἀφροδίτην, καὶ ὁ καθ' εἰς ἀνδρῶπος ἠδυνάτο νὰ πηγαῖν εἰς ὅποιον ἠθελεν, ἀλλ' ἐπρεπε μόνον νὰ εἶναι πλεσίος, ὡς ἀνὸς εἰς πτωχὸν δυνῆ ἐπλησιάζον καὶ διὰ τῆτο ἢ πόλις πολυωχλεῖτο καὶ ἐπλετίζετο, ὡς ἀνὸς ὅπως ἐκεῖνοι ὅπου ἤρχοντο διὰ τῶν Νηῶν εἰς τὴν Κόρινθον, ἐξώδεον εἰς αὐτὰς τὰς Πόρνας ἐκεῖνο, ὁ

πᾶ ἔχων. ὅθεν καί τις Πόρνη ἀπεκρίθη εἰς ἐκείνῳ, ὅ-
 πᾶ τὴν ἀνείδιζεν, ὅτι δὲ εἶναι φίλεργος, οὐδ' εἰῶν ἀ-
 πτεται, ἐγὼ μὲν τοι ἢ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἰσῆς,
 ἢ ἐν βραχεῖ χρόνῳ τέτρω. Ἐδῶ ἐσάθη καὶ ἐκείνη ἡ πολυ-
 θρύλητος Λαῖς, ἡ ὅποια ἐζήτησε τῷ Δημοδοκῆς μισθὸν
 πολὺν, διὰ τὴν ἀπαμωθῆν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη: διὰ
 πῶσον μισθὸν δὲν ἀγοράζω τὸ μετανοεῖν. ὅθεν καὶ οἱ Συγ-
 γραφεῖς τὸ Μασροπέειν, ἢ Ἐταιρεῖν, Κορινθιάζεσθαι λέ-
 γουσιν. Ταύτην τὴν πόλιν ἐκ θεμελίῳν ἀέσκαψε Λέκιος
 ὁ Μέμιος. διότι οἱ Ῥωμαῖοι ἐφοβῶντο, μήπως καὶ οἱ Ἕλ-
 ληνες διὰ τὴν ὀχυρὰν τοποθεσίαν τῆς Κορίνθου, ἠθέλωσιν
 κινήσει πόλεμον κατ' αὐτὸν. Λέγουσιν ὅτι ἐκ τῆς Πυρκαϊᾶς
 τῆς πόλεως (ὡσὰν ὅπᾳ ἦσαν Ἀγάλματα διάφορα εἰς αὐ-
 τῶν ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, χάλκεα, καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια ὅλα ὁ-
 μῶς ἔλυσαν) να ἔγινεν ἐξ αὐτῶν ὁ Κορινθῖος χαλκός. ἢ
 καὶ ἄλλως πως. Ἀνωκοδόμησεν αὐτὴν τὴν πόλιν Ἰέλιος ὁ
 Καῖσαρ, ὡσπερ καὶ τὴν Καρθάγοναν ἐν τῇ Λυβίῃ, πέμ-
 ψας εἰς αὐτὴν Ἀποικίαν Στρατιωτῶν ἀρχαίων, καὶ πάλιν
 ἐφημίσθη. εἰς αὐτὴν διέτριψεν ὁ θεῖος Παῦλος μῆνας
 δεκαοκτώ, καὶ δύο Ἐπιστολάς πρὸς Κορινθίους ἔγραψε. σώ-
 ζει πόρα αὐτῆ μόνον τὸ ὄνομα, καὶ μὴ καὶ τὴν ἀρχαίαν με-
 γαλειότητα. εἶναι τιμημένη μεθ' ὀνόματι Μητροπολίτε. ἐ-
 πάρθη ὑπὸ τῷ Σουλτᾶν Μεχμέτ, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 1458.
 ὅτε καὶ τὴν Πελοπόννησον ὑποτελή ἐποίησε, διὰ τὴν φιλο-
 νεκίαν, ὅπᾳ ἔκανον ἀάμεσόντες οἱ ἀδελφοὶ τῷ Αὐτοκρά-
 πρῳ Κωνσταντῖνῳ, ὁ Θεωμᾶς καὶ ὁ Δημήτριος πρὸς τῆς Αὐ-
 θεατίας· εἶτα ἐν ἔτει 1460., διωχθέντος τῷ Θεωμᾶ, τὸν
 δὲ Δημήτριον λαβὼν μετ' λόγου του, ἐκυρίδυσεν ὅλης τῆς
 Πελοποννήσου σχεδόν. ἠλώθερώθη αὐτῆ ἡ Κορινθός ὑπὸ
 τῶν Βενετῶν, καὶ ἐν ἔτει 1687. καὶ πάλιν ὑπέπεσεν εἰς
 τὴν Τέρκουσ. κατοικεῖται τανυῶ ὑπ' ὀλίγων ἀνθρώπων.
 πλησίον τῶν Κερχρεῶν εἶναι καὶ σμικρὸς ποταμὸς, ὅπου
 τρέχει εἰς τὸν Σαρωνικὸν Κόλπον, Ἐλισίων λεγόμενος.

ἦτον καὶ Κώμη ποτὲ τῆς Κορίνθου Γενεὰ λεγομένη, τῆς ὁποίας ὁ οἰκῆτωρ Γενεάτης ὀνομάζεται. ἀφ' οὗ καὶ παροιμία λέγεται. „Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος, ἐγὼ δ' εἶμι Γενεάτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄.

Περὶ τῆς Σικυονίας.

1. **Μ**ετὰ τὴν Κορινθίαν Γλῶ, ὀδόμενον ἐπὶ τὴν Σικυονίαν, τὴν ὁποίαν πόρα Βασιλικὰ καλεῖσι. εἰς αὐτὴν ἐσρωτοκατοίησαν ὁ Αἰγιάλιος ὁ Αὐτόχθων, ἀπὸ τῆς ὁποίου ὀνομάθη Αἰγιάλεια. ταύτης τῆς Ἐπαρχίας πόλις εὐδοξος καὶ ἀρχαιοτάτη ἦτον ἡ Σικυῶν, ἡ ὁποία ἐκτίθη εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἀβραάμ, καὶ εἰς αὐτὴν (γράφουσι) ναὶ ἐσάθη θρόνος ἀρχαιοτάτης βασιλείας, ὡσαύτῃ πρῶτον ὑπετάσσετο εἰς Τυράννης, ἀνάμεσα εἰς τὰς ὁποίας ἐσάθη καὶ ὁ Ἄραπς, τὸν ὁποῖον πολλοὶ προσφιλέστατον τῆς ἐδικῶν τε πολιτῶν κηρύττεσιν. ὁ δὲ Ἄδρασος ἐκπεσὼν τοῦ Ἄραπς, ἦλθεν ἐκεῖ, καὶ αὐτὸς πρῶτος ἐσάθη Βασιλεὺς αὐτῆς, καὶ τὰς ὑπέταξε, καὶ ἐκεῖ ἀπέθραυεν. Ἐλέγετο πρότερον αὕτη ἡ πόλις Μικῶνη, καὶ πολὺ πρότερον Αἰγιάλιος, εἰς Λόφον τινὰ ἐκ φύσεως ὀχυρὸν κτιθεῖσα, ἀφισαβάνη τῆς θαλάσσης στάδια 12., ἢ 20., τῆς δὲ Κορίνθου 12., οἱ Σικυόνιοι ἐσάθησαν ἐπιτήδριοι, καὶ κατεγίνοντο εἰς τὰς ζωγραφίας, εἰς τὴν Γλυπτικὴν, καὶ εἰς ἄλλας τέχνας, ἐμεταχειρίζοντο γυναικεῖα ὑποδήματα, ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν λέγεται παροιμία: „Σικυόνια ὑποδήματα”. ἐκλήθη ποτὲ αὕτη διὰ τὴν εὐφροσύνην τῆς πόλεως, Εὐδαίμων. ὅθεν καὶ παροιμία: „Γῆνηροι τὰ μεταξύ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος”. καὶ Τελχινία, μετὰ τὴν ναὶ ἐσάθησαν καὶ εἰς αὐτὴν οἱ ἀδόμενοι Τελχῖνες, οἵτινες ἦσαν ὁ Ἀκταῖος, ὁ Μεγαλήσιος, ὁ Ἑρμῆος, Λύκος, Μιμῶν, Νικῶν καὶ ἄλλοι. Τελχῖν λέγεται ὁ κακὸς καὶ μισαρὸς καὶ θρόπος, ὁ

πῶς νὰ ἔχη ἰχθυὸν εἰς τὸ κακὸν ὑπὲρ ἀνθρώπων· οἱ Σικυό-
νιοι συώτρεξαν μὲ τοὺς Ῥωμαίους εἰς τὸν Ἀχαικὸν πόλε-
μον, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Κορινθιοὶ τὰς ἐπήρασαν πολὺν τό-
πον. (ἔχωρίζετο ὁ Ἄργος τῶν Κορινθίων καὶ τῆς Σικυο-
νίων, διὰ τὸ Νεμέα ποταμῶ) μὲ ὅλον ἄπ᾽ οἱ Σικυόνιοι
ἔπαθον πρότερον πολλὰς φόνους καὶ πολέμους. τελευταῖον ἡ
Σικυῶν πόλις καταρηννίδη ὀλοθελῶς ὑπὸ Σεισμῶν τῆς γῆς,
καὶ εἰς τελείαν ἐρήμωσιν ἦλθε. ποτίζει τὴν Σικυονίαν Χά-
ρων ὁ Ἄσωπός ποτ., ὁ ὁποῖος λαμβάνει τὴν ἀρχὴν ἐκ
τῆς Κηλώσης, ἢ ἐκ τῆς Φλιασίας. ὄθρον καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς
ποταμῶ Ἄσωπία καλεῖται. λέγεται πῶρα τὸ Ποτάμι εἰς
τὰ Βασιλικὰ. Ἐλεγον οἱ Σικυόνιοι τοπάλαι, ὅτι τὸ ὕδωρ
ταῦτα τοῦ ποταμῶ, νὰ εἶναι ξέρον, καὶ νὰ ἔρχεται ἐκ τοῦ
Μαιάνδρου, ὁ ὁποῖος καταβαίνει ἐκ Κελαινῶν, καὶ εἰσέρχε-
ται εἰς τὴν πρὸς Μιλήτω Θάλασσαν. Ἐγγὺς τῆς Σικυῶνος
(γράφουσι) νὰ εἶναι πηγὴ μέσα εἰς Ἄντρον, τῆς ὁποίας
τὸ ὕδωρ οὐκ ἀναβλύζει ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς Κορυφῆς
τῆς Ἄντρον κατήρχετο, ὄθρον καὶ Πηγὴ Σπάζουσα ἐκαλεῖτο.
ἦσαν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν πολλὰ ἔξαιρέτα, καὶ μνήμης ἀ-
ξία, ὅτι λογιῆς ἦτον τὸ Ἱερὸν τῶ Λυκαίου Ἀπόλλωνος, ὁ
ὁποῖος ἐκλήθη ἔπος ἐξ αἰτίας τοιαύτης: συχνάκις εἰσέρ-
χοντο εἰς τὰς ποιμένας τῶν Σικυονίων Λύκοι, τέτοιας λο-
γῆς ὅπου ζημίαν μεγάλην τοὺς ἔκανον, καὶ καρπὸν οὐκ
ἔπερνον· ὁ δὲ Ἀπόλλων ἔδεικνεν εἰς αὐτοὺς ξύλον ξηρὸν,
τῶ ὁποῖον τὴν φλύδα ἀλείφοκτες μὲ κρέας τὴν ἔρριπτον εἰς
τροφὴν τῆς Λύκων. καὶ τρώγοντες τὴν δ' οὖς ἔθνησκον.

2. Εἰς τὴν Σικυονίαν εἶναι ὄρος, ὅπου ἐκατίκησαν
ὁ Τίταν, τὸν ὁποῖον λέγουσιν ἀδελφὸν τῶ Ἡλίου, καὶ ἀπ'
αὐτῶ τῶ Τιτάνος ὠνομάθη ἡ Χώρα ἐκείνη Τιτανία, καὶ ἡ οὖν
τῆ Κορυφῆ τῶ ὄρους κειμένη Κώμη Τιτανή. τὸ δὲ ἀλη-
θέστερον ἔχει ἔπος: ὁ Τίταν ἦτον ἐμπειρότατος νὰ ἀνατι-
ρῆ τὰς καιρὰς τῶ χρόνου, καὶ ἠξούρει πότε πρέπει νὰ ῥίπτουν
εἰς τὴν γῆν τὸν σπόρον τῶν γεννημάτων, καὶ νὰ φυτῶσιν ταῖς
δέν.

δεδόρα· ὄθεν ἐκ τύπων ὠνομάσθη Ἀδελφός τοῦ Ἡλίου·
 κάτωθεν τῆ Ὀρεσ. ἐπέτε, ἦτον ὁ Βωμός τῶν Ἀνέμων, εἰς
 τὸν ὁποῖον εἴ τιμι νυκτὶ διαρυσμὸν τῆ ἔως παρηγεῖζον-
 τες, ἐθύσῖαζον ὁ Ἱερὸς ἄποτελῶν τινὰ ἄποκρυφα εἰς τὰ
 πένταρα Ἀντρα, ὅπῃ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἔλεγε γοητείας τινὰς
 τῆς Μινδείας, μετὰ ὅποια εὐόμιζον νὰ καταπαύουν τὴν
 ὄρμυλ καὶ ζάλλω τῶν ανέμων. Οὐ μακρὰν τῆς πόλεως τῶν
 Φλιασίων, ἦτοι τῆς Φλιέντων, (ἡ ὁποία δέσκεται με-
 ταξὺ Σικυονίας, Ἀργείας, Κλεωνῶν, καὶ Σταμφάλου, καὶ
 ἀφίσταται τῆ Αἰγιαλῆ τῆ Κορινθιακῆ Κόλπε μίλια 12.,
 τῆς δὲ Κορίνθου 18. πρὸς δυσμὰς,) ἦτον ὁ Κυπαρισσιος
 Δρυμός, ὅπῃ ἦτον τὸ Ἱερὸν τῆς Γαυμηίδης Θεᾶς, τῷ ὅ-
 ποῖον ὕπερον Ἡβίω ἐκάλεσαν, καὶ τὰς ἐορτὰς ὅπου εἰς
 αὐτῷ ἐτέλεον, Κισσοτόμους Ἡμέρας ἐκάλεον. τῷ Φλιουῦ-
 τα πόλιν, καὶ Ἀραυτίαν ἐκάλεον. αὐτῷ, ὡσαν καὶ τῷ Γαρ-
 σόν, ταῖς ἐπολιόρκειον ὁ δόπερος Σουλταὺ Μεχμέτης,
 ὁμοίως καὶ τῷ Ἀκρεβιῶ πόλιν, καὶ Ράπελιν, κάστρον τῆς
 Φλοιασίας· τῆς Σικυονίας μετρεῖται καὶ Φυσίης Χώρα·
 καὶ τὰ ἐξῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ΄.

Περὶ τῆς Ἀχαΐας.

1. Ἐπεται μετὰ τῷ Σικυονίῳ ἡ ἰδίως Ἀχαΐα, ἡ ὅ-
 ποῖα λαμβανομένη πλατύτερον, περιέχει ὡς ὅπῃ τὸ πλεί-
 σον καὶ τῷ Κορινθίῳ, καὶ Σικυονίῳ, ἰδίως δὲ λαμβανο-
 βρή, ὀνομάζεται ἐκεῖνος ὁ τόπος, ὁ ὁποῖος περιέχεται
 ἀνυμεταξὺ τῆς Σικυονίας καὶ Ἡλίδος, ἐκτεινομένη καὶ τῷ
 Ἀκροθαλασσίῳ πρὸς ἀνατολὰς. ὠνομάσθη ἀπὸ Ἀχαιοῦ
 τῆ Τίῃ τῆ Ξέθου, ὅς τις ἦτον Τίος τῆ Αἰόλου, καὶ λαβὼν
 εἰς Γυναιῖκα τῷ Κρέσαν τῷ Θυγατέρα τῆ Ἐρυχθέως,
 ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας, τὸν Ἴωνα, ὁποῖος κατε-
 κήσας εἰς τὰς Ἀθώνας, ὠνόμασεν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆ τῷ
 Ἄττι.